

Arrest

nr. 187 923 van 2 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 december 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 februari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 juli 2016 een asielaanvraag in.

1.2. Nadat op basis van een onderzoek van vingerafdrukken was vastgesteld dat de Franse autoriteiten verzoeker een visum toekenden verzocht verweerder deze autoriteiten op 12 augustus 2016 om, gelet op artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), verzoeker over te nemen.

1.3. Via een op 9 september 2016 gedateerd schrijven willigden de Franse autoriteiten het overname-verzoek in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 7 december 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker diezelfde dag nog werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [N.C.]

voornaam: [F.]

[...]

nationaliteit: Iran

Alias: [N.C.F.]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Frankrijk toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Iraans staatsburger van Fars afkomst verklaart te zijn, werd op 05.07.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 27.07.2016 asiel in België. Hij was niet in het bezit van enige persoonlijke - of identiteitsdocumenten. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 11.01.2016 een visumaanvraag indiende bij de Franse vertegenwoordiging te Teheran (IRN). Dit visum werd op 24.01.2016 aan betrokkene afgeleverd in Franse vertegenwoordiging en was geldig voor een verblijf van 10 dagen met geldigheidsperiode van 20.02.2016 tot 16.03.2016. Uit het Visa Information System blijkt verder dat het afgeleverde visum geldig was voor de Schengenstaten en dat het een visum voor Kort Verblijf (Type C) voor enkele binnenkomst betrof.

Op 04.08.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin bevestigde hij het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden bij de Franse ambassade te Teheran (IRN) in het kader van een visumaanvraag. Betrokkene bevestigde ook dat dit visum aan hem werd afgeleverd en dat hij met gebruik van het visum naar Frankrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde. Met betrekking tot zijn concrete reisroute tot in België verklaarde betrokkene 5 maanden voor zijn gehoor in België vertrokken te zijn vanuit Teheran (IRN) en stelde hij per vliegtuig naar Frankrijk te zijn gereisd. Betrokkene verklaarde dat hij legaal met gebruik van zijn paspoort en het aan hem in Franse vertegenwoordiging afgeleverde visum naar Frankrijk en het grondgebied van de lidstaten reisde. Deze verklaring kon echter niet verder geverifieerd worden aan de hand van het paspoort van betrokkene, het desbetreffende visum en eventuele binnenkomst - en vertrekstempels vermits betrokkene deze niet kon voorleggen op het moment van zijn gehoor in België. Hij verklaarde hieromtrent dat zijn paspoort gestolen werd na aankomst in België. Betrokkene verklaarde in Frankrijk 3 maanden te Parijs (FR) te hebben verbleven alvorens per trein verder door te reizen naar België waar hij verklaarde op 25.07.2016 gearriveerd te zijn, wat tegenstrijdig is met het feit dat betrokkene op 05.07.2016 door onze diensten geregistreerd werd. Betrokkene vroeg asiel in België op 27.07.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat een kennis van zijn familie te Gosselies (BE) verblijft en dat hij in Frankrijk niemand had. Betreffende een overdracht naar Frankrijk in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niet terug te willen naar Frankrijk omdat hij niemand heeft in Frankrijk. Verder stelde hij geen problemen te hebben gekend betreffende de omstandigheden van opvang of van behandeling in Frankrijk maar stelde hij wel 3 maanden op straat te hebben geleefd.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben maar sprak wel over een in België verblijvende kennis. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de kennis van betrokkene ([M.B.], [...], Iran) op 12.03.2001 asiel vroeg in België. Op 12.03.2001 werd er aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26bis) uitgereikt waartegen hij een schorsend beroep indiende bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Vervolgens besliste het CGVS om de asielprocedure van betrokkene ontvankelijk te verklaren en ten gronde te onderzoeken waarna ze op 15.05.2002 besliste om hem niet te erkennen als vluchteling. De kennis van betrokkene diende tegen deze beslissing een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) dat op 30.01.2008 verworpen werd. Op 20.04.2006 diende de kennis van betrokkene een verzoek tot verblijfsmachtiging in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 waarna de kennis van betrokkene op 04.03.2009 geregulariseerd werd door onze diensten. Bijgevolg beschikt de kennis van betrokkene op dit moment over een verblijfsstatuut in België en verblijft hij te Charleroi (BE).

Op 12.08.2016 werd er voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 09.09.2016 instemden met ons verzoek voor overname en met de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van de betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie voor een bepaalde lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij niet terug wil naar Frankrijk omdat hij niemand heeft in Frankrijk merken we op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Bovenstaande verklaringen vallen dan ook volledig te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat. We herhalen desbetreffend ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde dat hij besloot in België asiel te vragen omwille van het feit dat er reeds een kennis van hem in België verblijft. Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende kennis van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor verder ook geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene, geboren in 1989, verklaarde tijdens zijn verhoor geen gezondheidsproblemen te kennen. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn in België verblijvende kennis en hem zou bestaan en dat de kennis van de betrokkene in staat is voor de betrokkene te zorgen. Verder zijn we niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de kennis van de betrokkene ter zake. Verder merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Verder merken we op dat er tussen de betrokkene en zijn kennis geen familiebanden bestaan en dat hun relatie dan ook niet onder de bepalingen vallen van bovenstaande artikels kan vallen, cfr. "kind, broer, zus of ouder".

We merken verder op dat de Franse instanties met toepassing van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 instemden met de overname van betrokkene: "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Wanneer de verzoeker houder is van één of meer verblijfstitels die meer dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die meer dan zes maanden zijn verlopen en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, en hij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming is ingediend, verantwoordelijk." De overname van betrokkene op grond van artikel 12(4) van Verordening 604/2013 impliceert dan ook dat betrokkene in Frankrijk de mogelijkheid zal hebben om na zijn overdracht een asielaanvraag in te dienen bij de bevoegde Franse instanties. Desbetreffende benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden in Frankrijk die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest indien betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 aan Frankrijk wordt overgedragen. Zo verklaarde betrokkene geen problemen te hebben gekend betreffende op opvang en behandeling. Hij stelde in dit verband echt er wel 3 maanden op straat te hebben geleefd in Frankrijk. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat betrokkene besloot om geen asiel te vragen in Frankrijk en duidelijke persoonlijke voorkeur uitte voor de behandeling van zijn asielaanvraag in België. Op basis van deze vaststellingen zijn we dan ook van oordeel dat de betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Franse instanties. Het kan de Franse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende in Frankrijk.

Verder benadrukken we hieromtrent ook dat Frankrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Dit impliceert verder ook dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Frankrijk onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Daarnaast kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

Verder verwijzen we ook naar het rapport over Frankrijk van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, Véronique Planès- Boissac, Barbara Joannon; "Asylum Information Database - Country Report: France"; up-to-date tot 27.11.2015; hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-Verordening" aan Frankrijk worden overgedragen en die voorafgaand geen asiel vroegen in Frankrijk, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (p. 37, §7: "Concerning access to the asylum procedure upon return to France under the Dublin Regulation, these applications are treated in the same way as any other asylum applications."). We zijn er ons echter wel van bewust dat er in het bovenvermelde AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (p. 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking trad vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers van materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Bovendien zullen de Franse autoriteiten tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Tot slot benadrukken we dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en dat hij tot op heden in het kader van zijn asielprocedure in België geen medische attesten of andere documenten aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat hij door overdracht aan Frankrijk vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zouden lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Frankrijk niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen, zo hebben asielzoekers in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering. Desbetreffend verwijzen we tevens ook opnieuw naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport dat stelt dat asielzoekers, net zoals andere burgers van derde landen, toegang hebben tot gezondheidszorg op basis van het systeem van de universele ziekteverzekering (CMU), waarbij asielzoekers tevens vrijgesteld zijn van de verplichting om minstens drie maanden in Frankrijk te hebben verbleven die voor andere burgers van derde landen wel van toepassing is. Daarnaast beschikt Frankrijk ook over het systeem van medische staatshulp (AME) na een verblijf van minstens drie maanden in Frankrijk.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(4) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomst-documenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de raadsman van verzoeker dat, gelet op het verstrijken van een termijn van zes maanden sedert de kennisgeving van de bestreden beslissing en wat is bepaald in artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, de Franse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Hij betoogt dat de Raad kan vaststellen dat het heden aan de Belgische autoriteiten toekomt om verzoekers asielaanvraag te behandelen en verzoeker, in die omstandigheden, geen belang meer heeft bij het ingestelde beroep.

2.2. Verweerder werpt op dat hij op 22 februari 2017 de Franse autoriteiten op de hoogte stelde van het feit dat verzoeker was ondergedoken en dat de termijn om verzoeker over te dragen, met toepassing van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013, tot achttien maanden werd uitgebreid.

2.3. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekers raadsman, via een faxbericht op 2 januari 2017, verweerder op de hoogte stelde van verzoekers verblijfplaats in het Rijk, dat de politie-diensten verweerder op 9 februari 2017 meedeelden dat verzoeker niet kon worden aangetroffen op de door zijn raadsman meegedeelde verblijfplaats te Montignies-sur-Sambre en dat verzoeker volgens een buurtonderzoek reeds sedert 12 december 2016 het opgegeven adres had verlaten. Er blijkt dan ook niet dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat verzoeker was ondergedoken en dat de termijn voor de overdracht aan de Franse autoriteiten kon worden uitgebreid tot achttien maanden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat vaststaat dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn geworden voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat hij, om die reden, niet langer een belang heeft bij het ingestelde beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

"De verwijderingsbeslissing rust op de overweging dat Frankrijk een Europese lidstaat is die de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor betrokkene in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden,

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielprocedure

Terwijl "Amnesty International" het volgende stelt:

25.02.2015 - Amnesty International Show source description

France

Annual report 2014/15 (covering 2014 and key events from 2013) [ID 297412]

. On 27 March, 85 Syrian nationals were reportedly stopped by police on arrival at Paris Gare de Lyon railway station. They were not given the opportunity to claim asylum and were given one month to leave France. Also in March, a circular by the Minister of the interior concerning undocumented migrants instructed authorities to deport foreign nationals whose asylum claims had been rejected by OFPRA, the French Office for Refugees and Stateless People, through the priority asylum procedure. While these decisions could be appealed against before the National Court of the Right to Asylum, the appeal did not have the effect of suspending the deportation. A bill aimed at reforming asylum procedures was adopted by the National Assembly and was pending before the Senate. On 10 July, the European Court of Human Rights found that the refusal of French authorities to issue visas for the purpose of family reunification to the children of two refugees and three migrants residing in France violated the

applicants' right to family life. In October, more than 2,500 migrants and asylum-seekers, mainly from Afghanistan, Ethiopia, Eritrea and Syria, were living in harsh conditions in the Calais

Te raadplegen op:

<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/france/report-france/>

Opvang

Hij wenst te verwijzen naar het volgende rapport om uw Raad te overtuigen dat voor hem geen adequate opvang en medische behandeling voorhanden is in Frankrijk.

Zie pagina 56 en 60 van dit rapport waarin het volgende staat:

26.01.2015 - European Council on Refugees and Exiles Show source description - Author: Forum réfugiés-Cosi; ECRE - European Council on Refugees and Exiles

Despite significant efforts by public authorities who decided to create 4,000 additional CADA places by December 2014 and 5000 additional places by 2017, the facilities of the National Asylum Scheme (DNA) remain inadequate, in comparison to the number of asylum applications registered by OFPRA

As of 30 June 2014, there were 24 689 places in regular reception centres (CADA) while France had registered 66 251 asylum applications (adults and children)271)272. The number of reception centres is therefore clearly not sufficient to provide access to housing to all the asylum seekers who should benefit from it in accordance with the Reception Conditions Directive. No phenomenon of overcrowding in each of the centres is observed but the overall reception capacities are stretched. On 31 December 2013, there were 15,000 asylum seekers on a priority waiting list to obtain a place in a CADA reception centre, amounting to an average waiting period of 12 months.273 Until they obtain a place, they are housed in emergency facilities (centres or hotels) or have to live on the streets

Verzoeker zit in bekeringsproces in België. Verzoeker spreekt geen andere taal en hij gaat naar een Iraanse kerk in België.

Bij een eventuele terugkeer naar Frankrijk kan hij zijn bekering niet een goede einde brengen gezien hij geen andere taal spreekt en gezien dat er geen Iraanse kerk in Frankrijk aanwezig is.

Er bestaat met andere woorden een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM.

Dat aldus voormelde motivering niet afdoende is;

Zodat, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 Vreemdelingenwet vereist zijn."

3.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, op eenvoudige wijze in deze beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. Waar verzoeker lijkt te willen aangeven dat de motieven die aan de basis liggen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden incorrect zijn voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad bij is bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid

bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt dat niet vaststaat dat hij in Frankrijk een asielaanvraag zal kunnen indienen en dat deze op een correcte manier zal worden behandeld. Hij betoogt tevens dat hij in Frankrijk niet de gepaste opvang zal krijgen en er dus een reëel risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bestaat.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat hij slechts toepassing kan maken van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 indien dit niet tot gevolg heeft dat een vreemdeling hetzij direct, hetzij indirect dreigt te worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder heeft immers geduid dat verzoeker, toen hij werd gehoord, geen melding maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die toelaten te besluiten dat er een risico bestaat dat hij na een overdracht aan Frankrijk in een situatie zal terechtkomen die een miskennis inhoudt van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft daarnaast verwezen naar het feit dat Frankrijk partij is bij het EVRM en ervan mag worden uitgegaan dat dit land het non-refoulementbeginsel en de verplichtingen die uit voormeld verdrag voortvloeien zal respecteren. Hij heeft tevens uiteengezet dat de Franse autoriteiten asielaanvragen behandelen volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht, dat deze aanvragen aan een individueel onderzoek worden onderworpen en dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden en dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de normen die zijn vastgelegd in de van toepassing zijnde Europese richtlijnen niet zullen respecteren. Verweerder heeft voorts verwezen naar een verslag van het ECRE en toegelicht dat uit dit verslag blijkt dat personen die, in het raam van de verordening nr. 604/2013, aan Frankrijk worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te krijgen tot de asielprocedure, dat werk wordt gemaakt van de creatie van extra opvangplaatsen om de capaciteit van de opvangstructuren nog te verhogen en dat in januari 2016 een nieuwe wet in werking is getreden die voorziet dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en dat de toewijzing van de opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd. Ook heeft verweerder uiteengezet dat de Franse autoriteiten zeven werkdagen voorafgaand aan de overdracht zullen worden verwittigd van de komst van verzoeker, wat hen in staat moet stellen de nodige opvang te regelen. Verweerder heeft dus niet alleen vastgesteld dat het juridische instrumentarium bepaalde garanties biedt, doch dat verzoeker ook in de praktijk niet het risico loopt dat zijn asielaanvraag niet zal worden behandeld of dat hij niet de nodige opvang zal krijgen.

Verzoeker toont niet aan dat de door verweerder gedane vaststellingen incorrect zijn door te citeren uit een rapport van Amnesty International dat ouder is dan het rapport waarop verweerder zich baseerde, dat daarenboven geen betrekking heeft op vreemdelingen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 aan de Franse autoriteiten werden overgedragen en waaruit geenszins kan worden afgeleid dat asielzoekers actueel in Frankrijk een reëel risico lopen om te worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen omdat zij geen toegang zouden kunnen krijgen tot de asielprocedure of omdat deze procedure niet deugdelijk zou zijn.

Door naar een ouder verslag van het ECRE te verwijzen, waarin wordt gewezen op het feit dat er in verhouding tot het totale aantal asielzoekers in Frankrijk te weinig plaatsen in de specifiek voor hen bedoelde opvangstructuren zijn, toont verzoeker evenmin aan dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt. Verweerder heeft er immers op gewezen dat de opvangcapaciteit verder wordt uitgebreid en uit het verslag waaruit verzoeker zelf citeert blijkt dat er in Frankrijk ook in noodopvang voor asielzoekers is voorzien in afwachting van de toekenning van een plaats in een specifiek voor asielzoekers bedoelde opvangstructuur.

Verzoeker stelt dat hij in een bekeringsproces zit en dat hij in België naar een Iraanse kerk gaat. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat verweerder, die hij trouwens niet op de hoogte stelde van zijn wens tot bekering en kerkbezoek in België, verkeerdelijk stelde dat de Franse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag en dat er geen redenen zijn om te veronderstellen dat hij in Frankrijk geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure, dat deze procedure niet volgens de regels zal verlopen of dat hij niet gepast zal worden opgevangen. Hij maakt ook helemaal niet aannemelijk dat een

vreemdeling zich in Frankrijk niet zou kunnen bekeren en zet niet uiteen waarop hij zich baseert om te beweren dat er helemaal geen Iraanse kerken in Frankrijk zijn.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Verweerder heeft nagelaten om garantie te vragen van de Franse autoriteiten wat betreft de asielpprocedure en de toewijzing van een opvangplaats.

Dat de verweerder schriftelijke garanties had dienen te vragen blijkt tevens uit een rapport dd 14.07.2009: “Le HCR mène des entretiens avec des demandeurs d’asile refoulés en Libye.” In de laatste paragraaf wordt gesteld dat bij afwezigheid van het vragen van schriftelijke garanties, de toegang tot de asielpprocedure kan ontzegd worden aan betrokken personen en dat zodoende het internationaal rechtsprincipe van non-refoulement gehypothekeerd wordt.

Te raadplegen op:

<http://nethumanitaires.wordpress.com/2009/07/15/le-hcr-mene-des-entretiens-avec-desdemandeurs-dasile-refoules-en-libye/>

Een uitwijzing van verzoeker naar Frankrijk is in die zin een onmenselijke behandeling die een schending van artikel 3 EVRM van het EVRM vormt.

Verzoeker wenst in die zin te verwijzen naar een arrest van Het Sup[re]me Court in England”, van 19 februari 2014 waarin Het Hof het volgende stelt:

In Dublinzaken is de relevante vraag of er een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM dreigt. Het bestaan van systematische tekortkomingen is slechts één van de manieren om dit aan te kunnen tonen. Ook individuele aspecten dienen bijvoorbeeld in acht te worden genomen.

Te raadplegen op:

https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/jurisprudentie/jurisprudentieinternationaal/U_KSC_2012_0272_Judgment.pdf

Met de individuele aspecten bedoelt verzoeker de aanwezigheid van zijn kennissen van de familie in België.

Verweerder kan zich niet zomaar verschuilen achter het feit dat Frankrijk een volwaardig lid is van de Europese Unie en dat ze door dezelfde internationale verdragen als België gebonden is.

Verzoeker sliep 3 maanden op straat. Is dit een volwaardige lidstaat?

Als men vanuit dit perceptie vertrekt dan moet een uitwijzing naar Griekenland ook mogelijk zijn in het kader van Dublin verordening.”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat uit het loutere feit dat verweerder aan de Franse autoriteiten geen garantie heeft gevraagd wat betreft de toekenning van een opvangplaats aan verzoeker niet kan worden afgeleid dat de bestreden beslissingen tot gevolg hebben dat hij dreigt te worden onderworpen aan een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of straf, zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM. Hierbij moet, met verwijzing naar de bespreking van het eerste middel, nogmaals worden benadrukt dat verweerder heeft vastgesteld dat er in Frankrijk wel degelijk is voorzien in de toekenning van opvangplaatsen aan vreemdelingen die een asielaanvraag indienen.

De verwijzing naar een verslag dat zeven jaar geleden werd opgesteld en waarvan niet blijkt dat het nog enige actualiteitswaarde heeft laat evenmin toe te besluiten dat verzoeker in Frankrijk dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen.

Het gegeven dat verzoeker een kennis in België heeft en de verwijzing naar een arrest van het Supreme Court in Engeland laat de Raad evenmin toe een schending van artikel 3 van het EVRM te ontwaren.

Verzoeker lijkt voorts ook uit het oog te verliezen dat hij de Franse autoriteiten bezwaarlijk kan verwijten hem geen opvangplaats als asielzoeker te hebben aangeboden aangezien hij zelf niet het initiatief nam om zich kenbaar te maken als asielzoeker. Zijn stelling dat hij in Frankrijk drie maanden op straat diende te slapen is niet meer dan een ongestaafe bewering die, indien ze correct is, het loutere gevolg is van zijn eigen keuze om geen gebruik te maken van de mogelijkheden om een asielaanvraag in te dienen en de hiermee gepaarde opvang te genieten.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing heeft gelaten bij het nemen van de bestreden beslissingen of dat hij deze beslissingen niet nauwgezet en zorgvuldig heeft voorbereid. Uit de uitvoerige motivering van de bestreden beslissingen, waaruit blijkt dat alle van belang zijnde gegevens – inclusief verzoekers verklaring dat hij in Frankrijk op straat diende te slapen en het feit dat hij een kennis heeft in België – in aanmerking werden genomen, kan zonder meer worden afgeleid dat deze beslissingen deugdelijk en zeer correct werden voorbereid.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK